

KIRÁLYI MÁGUSOK ŐSNÉPE: A MAGYAR

Grandpierre K. Endre - Grandpierre Attila

Mottó: *A felemelő örömet adó tudás a legfőbb ajándék,
amivel ember rendelkezhet*

I. Bevezető. Kik voltak a mágusok?

Ahhoz, hogy helyt tudjunk állni egyéni és közösségi, társadalmi életünkben, választ kell kapnunk a kérdésre: *kik voltak eredetileg a magyarok? Hol éltek? Mikor éltek? És mit akartak?* Nemcsak ezekre a kérdésekre adunk itt választ, hanem azt is megmutatjuk, hogy az emberiség történelmének, a magyarság nemzetalkotó tevékenységének és egyéni életvezetésünknek is *kulcskérdése* a magyarság történelmi szerepének értékelése. Elsősorban azért, mert a magyarok az emberiség történelmében, kultúrájában a nyugati civilizáció szokásos gyarmatosító gyakorlatával ellentétben rendkívüli, *felemelő* szerepet játszottak évezredek át (ld. alább), és mert az európai és ázsiai történelem legjelentősebb államait a magyar királyi mágusok hozták létre.

Sokan kétségbe vonták, lehet-e az ókorban és az őskorban magyar nevű népről beszélni. Ezzel szemben kimutattuk, hogy az emberiség első királyának neve a Hérodotosz által feljegyzett szkíta eredetmondában (Hérodotosz, i.e. 440/1989, 266. o.) a magyar Hargita nevet őrzi, fiainak neve pedig Árpá, Zab és Köles (Grandpierre K. Endre és Grandpierre Attila, 2006, 42. o. – a továbbiakban e szerzők neveire rövidített alakban hivatkozunk, mint GKE, ill. GA), vagyis magyar nevek. Hasonlóan, Nimród, Hunor és Magor nevei magyar nevek, s Magor neve a magyar nép nevét őrzi közvetlenül az özönvíz utáni korban. A Tarih-i-Üngürüşz Árpád-kor előtti magyar ősgesztánk részletes elemzésével egyikünk (GKE, 1979, 1990) bebizonyította, hogy a Csodaszarvas-mondakör a mágikus őskorból származik (lásd különösen id. mű, 67.-68. o.). Hunor és Magor ikertestvérek voltak, s ezért úgy tűnhet, helyesebb hun-magyar népről beszélni. Azért látjuk mégis helyesebbnek a magyar, illetve magyar-hun népnév használatát, mert a Tarih-i-Üngürüşz őskori Csodaszarvas-mondájának legelején Magor neve Hunoré előtt szerepel, és ez azt jelzi, hogy a hun és magyar testvérnép közül a magyar az ősbibb (GKE 1990, 17. és 40.-43. o.). *A magyar nép és nevének folytonossága tehát legalábbis öt-tízezer évre, a vízözön koráig visszavezethető.*

A nyugati civilizáció megszületésekor hadat üzent az emberiség ősemlékezetének, és igyekezett a múltat végképp eltörölni. A történelem azonban úgy hozta, hogy az Európában ezer éven át betiltott s tűzzel-vassal irtott ókori görög kultúra arab közvetítéssel mégiscsak bekerült az európai kultúra vérkeringésébe. Az ókori görög kultúra viszont a korabeli magyarságnak, görög néven szkítáknak köszönhető írását, filozófiáját, természettudományát, kultúráját (Meuli, 1935; Dodds, 1951; GA, 2001; GKE-GA, 2006, 127-128). A legnagyobb görög gondolkodók, tudósok jó részét mágusok nevelték, és nem gyarmatosító céllal, hanem önzetlenül, az emberiség felemelését szolgálva. A mágusok voltak az emberiség „legősibb tanító nemzetsége, kétségbevonhatatlanul. *A mágusok részrehajlás és előítéletek nélkül dolgoznak* (Stanley, 1731, 250). A magyar 'mágus' szó őskori-ókori jelentése: csillagász, matematikus, természettudós, filozófus, bölcs, pap, orvos, bíró, a tudományok megteremtője, a mezőgazdaság, ipar, közlekedés, általában a mesterségek feltalálója, az állami intézményrendszer kialakítója – mindez többnyire egy személyben! Vessük ezt a jelentéskört össze a „kultúrhős”-ével:

„kultúrhérosz, szereplő a mítoszokban, aki elsőként szerzi meg vagy állítja elő az embereknek a különféle kulturális javakat (tüzet, kultúrnövényeket, mesterségeket, munkaeszközöket), bevezet egy adott társadalmi rendszert, házassági szabályokat, mágikus előírásokat, rítusokat és ünnepeket” (Meletyinszkij, 1988, I: 159). A kultúrhősök a régmúlt idők kimagasló, valóban létezett személyiségei voltak világszerte, mágikus erejük nélkül tetteik elképzelhetetlenek lennének (id. mű, 160). Kortársaik a „kultúrhősöket” mágusoknak nevezték.

A mágusok az emberré váláskor szerzett *kozmikus őstudás* őrzői. Tudományos világgéppel rendelkeztek, amely alapvetően teljes volt, vagyis messze meghaladta a mai tudományos világgépet. Nemcsak a természettörvények ma ismertnél teljesebb rendszerét ismerték, hanem az első elveket is: a fizika, a biológia és a pszichológia első elvét is (GA, 2002, 2004, 2005, 2006; GKE-GA, 2006, 136-146). Ezen a természettudományos, *kozmikus világgépen* alapult a magyar hármas Egyháromság rendszere. A mindennapi nyelvre fordítva a kozmikus Egyháromság tanítása az emberi test, lélek és a szellem, az atom, az érzés és a gondolat, kozmikus összefüggésben az anyag, az élet és az öntudat, a fizika, a biológia és a pszichológia összhangját jelenti. Az atom, az érzés, a gondolat nem csupán megvalósult, kifejezett, anyagi, mert hozzátartoznak hajtóerőik, a természettörvények, és ezek hajtóerői, az átfogó, a Mindenséget egyetlen eleven egészé ölelő első elvek.

Fizikai jelenségek	Biológiai jelenségek	Pszichológiai jelenségek
Fizikai törvények	Biológiai törvények	Pszichológiai törvények
A legkisebb hatás elve	Életelv (Bauer-elv)	Az öntudat elve

1. Táblázat. A hármas háromság világgépe. A hármas háromság egyetlen egészet alkot: a Világegyetemet. A fizika, a biológia és a pszichológia a valóságban nem válik három külön részre, hanem egyetlen egységes egészet alkot, a Világegyetemet. Ez a tudományos Egyháromság lényege.

A fizika, a biológia és a pszichológia természettörvényei az egész Világegyetemet áthatják, ezért világtörvények. A biológiai törvények egyetemessége azt jelenti, hogy az életerő áthatja a Kozmoszt. És mivel az életerő mindannyiunk legszemélyesebb és legmélyebb létalapja, ezért legmélyebb életünk a Világegyetem életével a legszemélyesebb kapcsolatban áll. A lélek azért halhatatlan, mert Énünket kozmikus törvény tartja fenn, és a kozmikus törvény halhatatlan. A lélek halhatatlanságának szkíta eszméje (GA, 2001; GKE-GA, 2006, 127-128) az Én és a Világlélek egylényegűsége a hindu bölcsélet, a Védák és az Upanisádok alap gondolata is. *Az ősi magyar mágikus rendszer attól mágikus, hogy felismerte, az ember és a Mindenség közötti személyes kapcsolat a Természet legalapvetőbb törvényén, az élet világtörvényén nyugszik.* Ez az alapvető, természettudományos felismerés az, ami meghaladja a mai tudományos világgép kereteit. A test, az érzés és a gondolat hármassága megnyilvánul a jelenségek, a törvények és az elvek síkján egyaránt. Az ősi mágikus magyar világgépben a test, a lélek és a szellem egysége az érzésvilágot hordozó lélek létén alapszik, s ezért az érzés a legalapvetőbb valóság. *A mágikus érzés a minden élőlényt átható kozmikus hajtóerők révén a legmagasabb, legnemesebb lehetőségek megvalósítására irányul.*

Ezt a hármas háromságot ábrázolja az ősi eredetű magyar nemzeti címeren és nemzeti zászlónkon a hármas halom, a háromágú korona, s az Egy ősi, Egyháromságot jelentő jele, a kettős kereszt, amelyek így együtt is egyetlen egységes egészet alkotó hármasságot jelentenek: az eleven Világegyetemet (GA, 2005b; GKE és GA, 2006, 136-146).



1. kép. (Kis méretben; nagy méretben csatolva.) Nemzeti zászlónkon a hármass halom (maga is a hármass háromság kifejezése), a háromszor három ágú korona (maga is a hármass háromság kifejezése), és a kettős kereszt (az Egyháromság jelképe) egyetlen egységes egésznek alkot.

A Világegyetem az ősi magyar világképben az anyag, az élet és az öntudat egységes egésze. A kettős kereszt eredetileg egyenlő szárú volt, az ősi magyar rovásírásban az „Egy” jele, s három vonala a test, az érzés és a gondolat jele.



2. kép. Az 1848-as szabadságharc idején a nemzeti címeren az Egyháromság jele, a kettős kereszt, egyenlő szárú.

Az is megállapítható, hogy a két vízszintes vonal a test és a gondolat, a függőleges (felemelő!) vonal az érzés, a lélek, az élet jele (GA, 2005b). A magyar nép nemzeti jelképeink alapján az egyetemes értékű tudás népe, a felemelő, legnemesebb érzéseket hordozó tudás népe. Nemzeti jelképeink kifejezik a magyar nemzet azonosságát őseink, a királyi mágusok világképével, és így nemzeti eredetünk és folytonosságunk, önazonosságunk bizonyítékai és kimeríthetetlen erőforrásai.

A mágusok küldetést hordoznak magukban, feladatuk az emberiség felemelése. Az elmúlt években egy sor régészeti ténnyel (Price et al., 2001; Govedarica, 2004; Manzura, 2005; Keys, 2005; GKE-GA, 2006, 5-40, 82-135) is bizonyítható, hogy világméretben éreztek, gondolkodtak, cselekedtek, s tetteiknek köszönhetően emelkedtek fel világszerte a civilizációk. Így például Price et al. (2001) bebizonyították, hogy i.e. 5 700-tól nyugatra tíz-húsz fős kis csoportokban vándoroltak ki a Kárpát-medencéből a különlegesen magas tudással rendelkező, a magas kultúrát átadó mágusok. Ugyanakkor Govedarica (2004, lásd alább) és különösen Manzura (2005) bebizonyították, hogy keletre viszont tervszerűen, hatalmas tömegekben telepedtek ki Erdélyből i.e. 5 100-tól kezdve az ottani magas kultúra hordozói, újra és újra több hullámban benépesítve az eurázsiai síkságot. Felmerül a kérdés: miért határozta el, hogy nyugatra csak szórványosan, kis csoportokban, keletre viszont tervszerű újra-visszatelepüléssel vándoroljanak ki a Kárpát-medencéből a magas kultúra hordozói? Úgy gondoljuk, hogy a sok hasonló jelenséggel együtt (lásd pld. GKE-GA, 2006, 149-152) ezek a tények a mágusok tervszerű, átgondolt, az emberiség jövőjének tudatos alakítására irányuló szándékára utalnak.

Arisztotelész szerint a mágusok „...azt állítják, hogy a csillagok tűzből állnak; hogy a Hold azért fogy, mert eltakarja a Föld árnyéka; hogy a lélek túléli a halált; hogy az esőt a légkör változásai okozzák; minden más jelenségre fizikai magyarázatot adnak. Ők fektették le a jog alaptörvényeit. Azt állítják, ők találták fel a geometriát, a csillagászatot, az aritmetikát” (Diogenes Laertius, i. sz. 200/1958, Vol. I, 3). Knidoszi Eudoxosz, aki a jelek szerint Platón Akadémiájának vezetője volt Platón távollétében, azt szerette volna, ha a mágusok tanításait a legnemesebb és leghasznosabb filozófiai iskolának ismerik el (Livingstone, 2002). „Platón gyakran megemlékezett róla, hogy mind ő, mind Püthagorasz legjobb és legnemesebb tanait a mágusoktól tanulták” – írja alexandriai Kelemen „Stromata” c. művének I. könyvében, a XV. fejezetben (<http://www.thedyinggod.com/chaldeanmagi/sources/clement.html>, 2.

o.), majd hozzáteszi: *a filozófiát az ókori görögök előtti, velük szomszédos népek a világon a leghasznosabb tevékenységnek tartották* (<http://www.thedyinggod.com/chaldeanmagi/sources/clement.html>, 3. o). Ezeket a filozófus népeket nevezték gyakran az ókori görögök barbároknak.

Mágus szavunk eredete és ősjelentése

A „mágus” (mag, magas, magától való, magától mozgató, magasztos) szó világszó, kisugárzása az egész világra kiterjed. Innen ered a ’magiszter’, rövidebben a ’mester’ világszó éppúgy, mint a gazdagságukat jelző ’mágnás’, vagy a nagyságot jelentő „magna” latin szó. „Mag” szavunk nemcsak a terményt jelenti, héjastul, hanem ennek belsejét, csíráját, amely az egésznek *lényegét*, s mintegy *lelkét* teszi (Czuczor-Fogarasi, 1867, 4: 25). *A magból magától magasra nőtt fa és a nála összehasonlíthatatlanul kisebb mag közötti óriási különbség egyetlen, láthatatlan tényező: a magban rejlő életerő, a mag-erő.* Alapvető tény, hogy a magban rejlő életerő messze meghaladja az élettelen anyag képességeit. A magban ott rejlik a magasság, a magas ég. Mag szavunk ős-szó, „nagy” szavunk párja, rokona a szanszkrit mah (jelentése: nagy) (u. ott). A magyar nyelvben alapvetően a mássalhangzók a jelentéshordozók. Az „n” mássalhangzó ős-jelentése: nő (pl. nő, néni, ana=anya). Ha a „ma” ős-szó is a nőiségre, az anyaságra utal (mint a ma-ma szóban), és a „g” mássalhangzó ősjelentése „ég, egy, agy, ig(az), ig(e), eg(ész)”, akkor a ma-g szó az anya-g szó más alakban. Ősjelentése tehát: Anya-Ég, Anya-Agy, Anya-Egész; s itt az Anya maga Természet Anya, a Világegyetem, amelynek lényege a mag-erő, a lélek, az életerő. A mágus szó tövének Anya-Agy értelmezése a magyar nép nevének értelmezéséhez is közelebb visz bennünket. A „mag” szó „g” hangjának „gy” alakja az „egy”, „agy” jelentést adja ebben az összefüggésben. A magyar nép nevének „magy” töve így „ma-agy”, „Anya-agy”, illetve „Anya-Egy”, s ez a magyar nép eredeti hivatására utal: a magyar nép az Egy, Természet Anya, a Világegyetem agyközpontja, az emberiség ősnépe, az őstudás népe. Mágus szavunk ősjelentése pedig: a Világegyetem anyagát átható egyetlen életerő kibontakoztatója, az élet felemelője.

A mágusok eredete. Körkép a mágusok által alapított kultúrákról

Hérodotosz (i. e. 440/1989, 1. könyv, 101§, 55.) szerint a mágusok a közép-ázsiai médek egyik törzse. Meuli (1935) viszont felismerte, hogy a látnokok, mágikus tanítók a görögöktől északra lakó szkítáktól mentek a görögökhöz (ld. még Dodds, 1951; magyarul 2002, 115.). A világ egyik legtekintélyesebb értelmező szótára, a húsz kötetes „The Oxford English Dictionary” (1989, IX: 202–203) a „Magus” címszó alatt ezt írja: “Ókori perzsa papi kaszt tagja, amely az ókori történészek szerint eredetileg egy méd törzsből ered. c1400 Three Kings Cologne 49 Szent Ausztin azt mondta, hogy a mágus szó káldeai nyelven annyi, mint ha azt mondanánk, *filozófus* [kiemelés – GA]; 1555 WATREMAN Fordle of Facions II. vii K iv b (Perzsiában) a mágusok (azaz a természet titkaiban járatos emberek)” [azaz mai szóval: *természettudósok* – GA]. A mágusokról pedig (u. ott, IX:202-203): 1614-ben SYLVESTER Bethulias Rescue v. 301 megemlíti, hogy a pártusoknak is voltak mágusaik (u. ott). 1711 Pope, Temp. Fame 97 „Ott hol a hosszú szoknyás *királyi mágusok* állnak, Emelkedik s süllyed zord Zoroaszter varázspálcája” [kiemelés – GA]. A „Magian” címszó alatt pedig (u. ott, 202-203): 1861 GOLDWIN SMITH, Lectures in Modern History 61 Nem sokat ér a királyt megtenni a nép vezetőjének, ha egyszer *a királyt a mágusok vezetik* [kiemelés – GA] 1875 LIGHTFOOT Comm. Coloss. 151 Akkor volt ez... amikor a *mágikus rendszer* [a természettudományok egységes rendszere, a mágikus világkép – GA] meggyökerezett Kis-Ázsiában; 1877 Outlines Hist. Relig. 165 A mágusok

pre-szemita és pre-árja [vagyis *a szemita és árja népeknél ősbibb - GA*] papi törzs voltak Nyugat-Ázsiában”. A mai világ talán legtekintélyesebb enciklopédiája, az Encyclopedia Britannica szerint a mágusok a perzsáktól erednek (Enc. Brit. 2007, magician). A perzsák azonban csak az i. u. 9. századtól tűntek fel a történelemben.

A mágusok nemcsak Kis-Ázsiában, illetve Nyugat-Ázsiában voltak jelen, és nemcsak a 9. századtól kezdve. *A magyarságnál a mágusok sokkal korábbi nyomaira bukkantunk, közvetlenül az özönvíz utáni korból.* A hagyomány szerint a mágikus tudás Nimród révén került be az özönvíz utáni emberiség világörökségébe. „A mágikus művészetek Nimródtól erednek” – írta Alexandriai Kelemen „Stromata, vagy különböző dolgok” c. művének negyedik kötetében, a 27.-29. fejezetben (<http://www.thedyinggod.com/chaldeanmagi/sources/clement.html>, 7. o.). A Napvallású szkíták és mágusok őseit, a mitológiai Kust, Nimród ősatyját „Nap”-ként tisztelték, Magógnak és mágusnak is nevezték – írja Bryant (1807; idézi Oláh, 1985, 16). A magyar ősvallást őrző Árpád-kori magyarokhoz látogató bizánci és nyugati misszionáriusok a magyar vallás papjait „mágusok” néven említették (Dömötör Tekla, 1995, 530.). A 14. századból származó Bécsi Krónika „Magos”-ok néven említi a mágusokat (A Magyar Nyelv Történeti-Etimológiai Szótára, 1970, 2: 816.). A Kassai Kódex-ben följegyzett középkori magyar inkvizíciós perek jegyzőkönyvei a magyar vallás papjait mindig „mágus”-ként, az öreg főpapokat „pontifex magorum” néven illetik (Fehér Mátyás Jenő, 1999, 197.). Természettudományos tények alapján nemrég kimutattuk, hogy *legalábbis az i.e. 6. évezredtől az emberiség különlegesen magas tudásának központja a Kárpát-medence volt* (Price et al., 2001; Govedarica, 2004; Manzura, 2005; GKE-GA 2006, 13-40, 50-52, 119-120, 183-184). S ha a mágikus világkép visszanyúlik az özönvíz előtti korokba, akkor az emberiség őskultúrája a magyarság révén öröklődött át a vízözön utáni emberiségre.

„A mágusok voltak jó néhány nagy görög gondolkodó tanítómesterei, mint például Püthagorasz, Démokritosz, Platon” (Gnoli, 1995, Vol. 9, p. 79), akárcsak Empedoklesz és Prótagorasz tanítói (Goldhammer, 1980, 5: 631). Az i.e. 7. évszázad körül „egész sor szkíta látnok, mágikus gyógyító, vallási tanító rajzolt ki északról, mindegyikük samanisztikus [abban a korban mágusoknak nevezték őket – a szerzők] jegyekkel” (Meuli, 1935). Ez az északi ország, a mágusok központja a görögöktől északra fekvő Kárpát-medence és a Kárpátoktól Koreáig terjedő hatalmas eurázsiai síkság, Közép-Ázsia és Észak-India volt. A mágusok a mai tudósoktól, filozófusoktól és papoktól eltérően évezredek át egy-egy nagyobb országrészben, tömbszerű tudományos-filozófiai központokban, egységes nemzetségszaladot alkotva éltek (GKE-GA, 2006, 78). Ők a királyi „szkíták”, a királyi magyarok népe, a mágusok népe. A mai civilizáció ezt a ma már meghökkentő tényt szűkítően írja le, amikor a mágusok rendjéről, osztályáról, törzséről beszél. Itt nem egy rendről, osztályról, törzsről van szó, hanem egy államalkotó, őstudás-fenntartó népről, amelyik sokezer éven át földrészekre kiterjedő államszervezeteket hozott létre, s tartott fenn, és amely az emberiség őstudásának őrzője.

Az ókor egyetlen papsága sem volt híresebb a mágusoknál (Gnoli, u. ott). „A mágusok a Nap-kultusz papi kasztja” (Redards, 1965). Dicinus erdélyi dák mágus (GKE-GA, 2006, 150-151) például az i.e. 1. században „csaknem az egész *filozófiára* kiképezte a gótokat, *fizikát, csillagászatot, logikát* tanított nekik. Megtanította nekik például, hogy *a Nap hányszor nagyobb égtest, mint a Föld*” (Iordanes, 2005, 56.). „A skandináv-germán ősvallás világában a bevett nézetekkel szemben nem a harcias, háborúskodó, férfias értékek a legszembetűnőbbek, hanem a mágikusak... Odin maga volt a *mágus-király* mintaképe” (Boyer, 1985, 50). Odin, a skandináv-germán ősvallás főistene, szkíta-magyar

mágus volt (GA, 2006, 133-142, 199; GKE-GA, 2006, 38-39; Metcalfe, 1982, I:32). A kelták druidái is *mágusok* voltak (Pohle, 1911).

A mágusok világszerte központokat létesítettek, s ezek között évezredekken át tartották a kapcsolatot (McKie, 1977, 173-199; Csáji, 2004, 8; Govedarica, 2004, 21; GKE-GA, 152, 194, 196-202). Ilyen mágus-központ lehetett hazánkban Polgár-Csőszhalomnál i.e. 4 800-tól (GKE-GA, 2006, 15-16, 24, 71). Stonehenge építtetője i.e. 2 300 körül magyar-hun mágus volt a Kárpát-medencéből (GKE-GA, 25-29). Országgrésznyi mágus-központ volt az ókori médek mágus törzsének földje (a médek országának a neve Indiában: Madra; lásd id. mű, 111, 116, 125. o.), de hasonló mágus-központok léteztek a szkíta pártusok országában, Baktriában, Khorezmben, Egyiptomban. A Hindu Kus hegység és az Oxus folyó (ma: Amu Darja) közti országokat az indiaiak Szakasztán-nak, Szkíta-országnak nevezték, és azt tartották, hogy ott volt az Aranykor. Mágusok készítették fel a perzsa herceget a királyságra, az igazságosságra, bátorságra és önállóságra - és a médek mágusoknak köszönhetik a perzsák politikai és civil intézményeiket is (Gnoli, 1995). A mágusok királyi rangját jelzi az is, hogy a pártusok a mágusokból választják a királyokat (Strabón, kb. i.u. 7/1977, 547), s hogy az ázsiai királyok hadjárataikat nem vezethették a királyok előtt vonulól, s az égből hullott örökké égő tüzet hordozó mágusok nélkül (Ammianus Marcellinus, i. sz. IV. század/1993, 338.). *Királyi mágusokról* írt Pope 1711-ben (ld. fent), Goldwin Smith pedig arról, hogy *a királyt a mágusok irányítják* (ld. fent, The Oxford English Dictionary, Magian címszó).

Királyi mágusok Indiában

De nemcsak a Kárpát-medencében és Közép-Ázsiában tűntek ki a mágusok különlegesen magas tudásukkal. Mag-bráhmínok, a Maga nevű tudósok India kultúrájában is kiemelkedő és megbecsült szerepet játszottak (Aradi, 2005, 152). Indiában a mágusokat Maga, Bhojaka vagy Shakadvipi bráhmínokként ismerik. Sakadvipa (szó szerint: Szakák országa) a közép-ázsiai Szkítiát jelzi. A brahmanizmus nagyrészt a Maga brahmin-ok tanításai nyomán alakult ki (<http://shakdwipi.com/historyintroduction.htm>). A Bhavisya Purána szerint a „Maga” bölcsüket Közép-Ázsiából hívták be az Indus völgyébe, ahol elsősorban Radzsasztán (szó szerint: Királyok országa) tartományban települtek le. Az i.e. 2. évezredben szkíta földről Indiába érkező s ott később „ksatriya” néven ismertté vált filozófus-harcosok szkíta voltát a Puranic Enciklopédia (1989, 667) is megerősíti. Azt is hozzáteszi, hogy a szakák (ázsiai szkíták/hunok/magyarok - GA) eredetmondájuk szerint a Világegyetemet jelképező Vasistha lányának, az Indiában „Nandini” néven tisztelt szent tehén mellkasából születtek. Az egyiptomi kozmogóniában, ahol a Szent Tehén az Ég istennő jelképe, „a teremtés kezdetén a Nap mint kisgyermek, egy lótuszvirág kelyhében tűnt fel” (Kákósy, 1978, 58).

Az indiai szaka-szkíták eredetmondája a magyar mitológiával értelmezhető. A Világegyetem jelképe a Csodaszarvas. A Világegyetem leánya tehát szarvasborjú, szarvasünnő kell legyen, vagyis szarvastehén. A Világegyetem számunkra legfontosabb szülőtte kétségkívül a Nap. S mivel a szarvas leányborjú szarvasünnő, a Csodaszarvas szülőtte Nap-szarvasünnő, ezért Nandini Nap-ünnő, vagyis Nap-tehén. S ha a szkíta-magyarok a Szent Tehéntől születtek, akkor a Nap fiai, a Nap népe. Ezt a megfejtést megerősíti, hogy Nandini és szülőanyja, Kamadhenu (Káma-tehén, azaz Vágy-tehén – lásd az 1. ábrán) legfőbb tulajdonsága az indiai mitológiában, hogy teljesítik a vágyakat, kívánságokat (<http://en.wikipedia.org/wiki/Nandini>), akárcsak a magyar népmesékben a „rőt ökör”, akinek rőt színe megerősíti, hogy a Napról van szó.



3. kép. A táltos-szárnyas, szent tehén, Kamadhenu.

Értelmezésünkéből következik, hogy a Világegyetemet és a Napot vágyaink teljesítőiként fogták fel eleink. A mai indiai „szent tehén” kultusz tehát az indiai hunok eredetmondájának tiszteletéből fakad. Ha a Napot és a Világegyetemet a bennük megnyilvánuló kozmikus alkotóerő, életerő megnyilvánulásának tekintjük, felismerhetjük őseink eredetmondájának igazát. Valóban, az emberiség mindent a benne rejlő, láthatatlan alkotóerőnek köszönhet. Az emberiség lényege ugyanúgy a láthatatlan alkotóerő, mint a magé, és az Élő Világegyetemé.

Az [indiai] magadhi nép a szakák mágus népe (Metcalfé, 1832/1982). Magadha Gupta országában, Bihar államban ma is a magadhi nyelvet beszélnek, kb. 13 milliónyian. A magadhi nyelvet nevezik magaya, maghaya, maghori, magi, magodhi néven is. Buddha (akinek a nevét a hinduk 'Budá'-nak ejtik!) a magadha nyelv elődjét beszélte. Ami azért is érdekes számunkra, mert Buddha, illetve helyesebben Buda, szkíta származású volt. Megasztenezs görög történetíró az i.e. 3. században írt „Indica” c. könyvében beszámolt róla, hogy Magadha országában a filozófusoknak nem kell adót fizetniük. Ez pedig megerősíti, hogy a filozófusoknak a szkíta-magyar Magadha mágusok országában különlegesen megbecsült társadalmi státuszuk volt. És mivel a filozófusok ókori neve: mágus, ezért ismét a királyi mágusok nyomára bukkantunk.

Észak-Indiában, az Indus völgye mentén, Királyországban (Rádzsasztán) éltek a hinduk által „ksátriják”-nak nevezett filozófusok, akik egyben harcosok és regösök (bárdok) is voltak. Régebbi nevük angol helyesírásban „rajanya” (magyarul rádzsanja; ismét királyi jelző vonatkozik a filozófusokra!) (*Vedic Index of Names and Subjects*, 1967, I. 202.). A Rajanya a ksátrija (nemes filozófus-harcosok rendje) korábbi változata, a hercegséggel vagy királlyal összefüggést jelent, királyi bölcseseket (szó szerint: rádzsan-yarsi-kat) értettek alatta. Ami azt jelzi, hogy itt is a királyi mágusok nyomára bukkantunk. Ezek a nemes filozófus-harcosok zenészek is: lantokon játszottak, énekeltek. Ezért nevezték őket ksatrija bárdoknak is, a walesi (kelta) bárdokhoz hasonlóan, akik népük hősi énekeit énekelték, ahogy Magyarországon a regösök, vagy Tinódi Lantos Sebestyén. Az ősi ind himnuszok, a *Védák* kb. i. e. 1500 és 1000 között születtek (Störig, 1997, 21.). A *Védák* szent énekeseinek, a risiknek (risi=szent énekes, bölcs) egy csoportja turáni eredetű lehetett. Indiai tudósok kimutatták, hogy sok védikus ének stílusa Turánból vagy Belső-Ázsiából eredeztethető (Aradi, 2005, 24.). A *Védák* név-és tárgymutatója (*Vedic Index of Names and Subjects*, 1967, I: 206) megírja, hogy a védikus eposz ezen *királyi bölcsesek*, egyben harcos bárdok költeményeiből nőtt ki természetes módon. Mivel pedig a *Védák* és az összegzésüknek tekinthető *Upanisádok* az emberiség ránk maradt legősibb és legmagasabb tudását képviselik, e harcos *királyi mágusok* bölcsességével a *Védák* és az *Upanisádok* tanulmányozásával közelebről is megismerkedhetünk. A *Védák* név- és tárgymutatója (1967, 202.) felhívja a figyelmet arra, hogy a ksátrijákhoz tartoznak India őslakói közül azok, akiknek sikerült megőrizniük hercegi státuszukat az árja hódítás után is. A ksatrija elnevezés használata a Rig-véda legkorábbi szövegeiben kizárólag királyi hatalomra vagy isteni eredetű felhatalmazásra vonatkozik. Figyeljük meg, hogy ez a tény a királyság és az isteni felhatalmazás egytlényegűségére utal. A

királyság és az isteni eredetű felhatalmazás pedig Európában egyedül a magyar népnél áll elválaszthatatlan összefüggésben, a Szent Korona eszméjében. Az *India Enciklopédiája* (*Encyclopaedica Indica*, 1975, 306.) 'kshatriya' (a 'ksatrija' angol átírása nem mindig következetes) szócikkének szerzője pedig megjegyzi: *a ksatriják a Védák uralkodó és harcok kasztja, akiket most a rádzsputok képviselnek*. Rádzsasztán, a „Királyok országa” lakói, a rádzsputok mindig is őrizték hun eredetük hagyományát. Nemrég bebizonyosodott, hogy valóban *szkíta-hun eredetűek* (Chauhan, 1999). Arra is fény derült, hogy a sumér civilizációnál régebbi Indus-völgyi Harappa kultúra „bölcsek, papok, filozófusok, tudósok, matematikusok, csillagászok, művészek, építészek, mérnökök, hajósok, mesteremberek, földművelők és kereskedők civilizációja” volt (Feuerstein, 1995), amelyben a *mágusok* játszották a meghatározó szerepet.

Királyi mágusok Kínában

Nagyon ősi időkben, vagy már a kínai vallás hajnala előtt, a mágusok szervezett vallásának papsága lehetett (de Groot, 1982, VI, II:1187). Az i.e. évezredekben *a mágusok a kínai vallás minden szintjén vezető szerepet játszottak* (Schafer, 2005, 234). Victor H. Mair, a kínai nyelv és irodalom professzora régészeti és nyelvi bizonyítékokra bukkant, amelyek azt bizonyítják, hogy *az ó-kínai* „*m^vag, mágus, természettudós, filozófus” jelentésű szó nem kínai, hanem közép-ázsiai eredetű (Mair, 1990). Kínában a mágusok tanítása elsősorban az ősi *királyi* vallásban volt fontos (Harper, 1995). A királyság intézménye az első kínai dinasztiaig, a Xia nevű hun nemzetségről elnevezett Xia dinasztiaig és Huang Di-ig, a kínai civilizáció megalapítójáig nyúlik vissza, az i.e. 3. évezredbe. Huang Di, aki az újonnan feltárt mehökkentő tények alapján minden bizonnyal magyar-hun királyi mágus volt, ötezer évvel ezelőtt tanította meg a kínaiaknak a Szent Korona eszmét. Amikor királlyá választották, csak azzal a feltétellel fogadta el a királyságot, ha a nép elmozdítja királyi tisztségéből, ha nem a javára szolgál (GKE-GA, 2006, 119-123). Amíg a nyugati civilizáció Kínába érkezve ópiumháborút robbantott ki, és ahová betette lábát, gyarmatosítóként igyekezett fellépni, addig Huang Di fordítva: a nép felemelését szolgálta. Ebben a tettekben az ősi szkíta-magyar népfel ség jog eszméje rejlik, a magyar Szent Korona eszme. A kínai univerzalizmus, konfucianizmus, taoizmus a mágusok tanításaira épült. Itt most csak futólag jegyezzük meg, hogy az amerikai indiánokat évszázadokkal a gyarmatosító, nép- és kultúraitató spanyolok előtt meglátogató szakállas fehér emberek, mint *Quetzalcoatl és társai*, Huang Di-hez hasonlóan öltözködő és hasonló tanításokat átadó, az amerikai indián társadalmakat felemelő *mágus-bölcsek* voltak (id. mű, 123-124).

Huang Di, másik nevén Xuan Yuan, a Xia hun nemzetség vezetője (királya) volt, és népével a Huang Ho (Hun folyó, lásd Szász-Bakay, 1994, 25; ma gyakori fordításban Sárga-folyó) középső völgyében lakott (Wu, 2004). Huang Di korában itt négy nagy nemzetség harcolt egymással: Huang Di nemzetsége, a hun Xia, a Yiang, a Yi és a Li. Huang Di lándzsákkal, íjakkal, nyilakkal fegyverezte fel népét, és vezetésével a Xia hun nemzetség legyőzte az erősebb és számosabb Li törzset Yhoulunál a Sanggan folyó völgyében, Hebei tartomány északnyugati körzetében (azaz Ordos körzetétől nem messze északkeletre). Huang Di szigorúan és pártatlanul uralkodott, és így országa felvirágzott. Országa népeinek egységéről hosszú távon gondoskodott; azt is elrendelte, hogy tilos a saját nemzetségen belüli házasság. Így keveredtek össze a különböző népek, és így vált Huang Di az egyesített nép ősevé, amely a Xia hun nemzetségről a huaxia nevet kapta. *A mai Kína lakosságának 93%-a ennek a hun eredetű huaxia népnek az utódja*, és csak a Han dinasztiaától (i.e. 2. század) kezdve váltotta fel a kínaiak eredeti, huaxia népvét az új, han népnév (Wu, 2004; Caraway, 2007).

Királyi mágusok Egyiptomban

Egyiptom földje a mágusok tevékenységének kiemelkedően fontos helyszíne. Az Indiában élő szakahun mágusok hagyománya az égi tehénről itt is az ősvallás legrégebb rétegéhez tartozik. Hathor egyiptomi Ég-istennő Egyiptom legősibb, legnépszerűbb istenségei közé tartozott, gyakran tehén alakban képzeltek el. Nevének jelentése: Hat-hor, „Hór(os) háza” (Hórusz a Napisten egyiptomi neve - GA). Házon itt az eget kell érteni (Kákosy, 1978, 9). Az ég-tehén elképzelés az egyiptomi ősvallásnak már abban a legősibb rétegében megvan, ameddig a vallástörténeti kutatás jelenleg le tud ásni. Egy paletta a predinasztikus időkből (i.e. 4. évezred vége, Nagada II. kultúra) tehénfejet ábrázol, melynek szarván és fülein csillagok láthatók” (u.ott, 16) – csakúgy, mint a magyar Csodaszarvason: „Ahány szőre-szála, annyi csillag rajta”, mondja a regös-ének. Káldeus (káldeus: mezopotámiai mágus – GA) telepek léteztek Egyiptomban...A Magosok tudománya Káldeából ered. A csillagászat Káldeából terjedt Egyiptomba, innen Görögországba (Stanley, 1731, 250.). Alexandriai Kelemen (az i.u. 3. század elején) azt írja, hogy „Egyiptom a mágusok anyaföldje”. Az egyiptomi sírokban talált, i.e. 4. évezredből eredő amulettekből ítélve *a mágusok a kezdetektől jelen voltak Egyiptom kultúrájának megteremtésében*. A piramisszövegekben az egyiptomi királyokra „hekau”-ként hivatkoznak, vagyis mint a mágikus erők birtokosaira (Pinch, 1994).

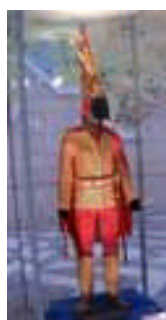
II. Mágusok nyomai a Kárpát-medencében az i. e. évezredekben

A Kárpát-medence a vonaldíszes kerámia szülőföldje

A legújabb régészeti leletek alapján a köztudatba ültetettől alapvetően eltérő, tudományos bizonyítékok hatalmas, összefüggő rendszerével alátámasztott kép rajzolódik ki szemünk előtt az ősi Európa, Kárpát-medence, Mezopotámia, Kína, India és Amerika műveltségének eredetéről. T. Douglas Price és munkatársai tollából (Price et al., 2001) alapvető jelentőségű munka látott napvilágot a nagy tekintélyű Antiquity című régészeti szaklapban. Ebben a szerzők a legújabb stroncium izotópos (izotóp: ugyanazon kémiai elem kicsit más atomsúlyú változata) vizsgálatokkal kimutatták, hogy *a történelem előtti Európa első magas műveltsége, a vonaldíszes kerámia kultúrája a mai Magyarország területéről indult ki i. e. 5700 körül, mégpedig úgy, hogy nem egyszerűen a kultúra adódott át, hanem kiemelkedő tudású vándorok vitték szerteszét*. A vándorlók többsége *magas tudással bíró fiatal nő*. Ez a tény a korabeli Kárpát-medencei társadalom anyajogú (idegen szóval: matriarchális) jellegére éppúgy utal, mint a kimagaslóan magas tudás meglétére. A kimagaslóan magas tudással bíró személyeket az ős- és az ókorban *mágusoknak* nevezték. Ha tehát a korabeli Kárpát-medencében kimagaslóan magas tudású nők éltek, akkor *itt volt a mágusok európai központja*. A Rajnához például a vonaldíszes kerámia kultúra i.e. 5 500 körül érkezett meg (Price et al., 2001). Ezek a mágusok építették 7000 évvel ezelőtt az első Nap-templomokat a Kárpát-medencében, az első templomokat Közép-Ázsiában, és a kőköröket világszerte. Ezek a mágusok hordozták az emberiség őstudását, amely pedig visszanyúlik az emberré válás millió évekkal ezelőtti korszakáig (Leakey-Lewin, 1986, 235; GKE és GA, 2006, 104-110; GA, 2006, 19-31). Price és munkatársai (2001) megírják, hogy Európa a vonaldíszes kerámia kimagasló tudással bíró népének köszönheti többek között a földművelés, a házépítés, a temetkezés, a kifinomult fazekasság, a magas színvonalú kömegmunkálás tudományait. Amint azt a bevezetőben láttuk, ezek a tények mágusok, kultúrhősök tevékenységének jellemzői. A legtöbb kutató a vonaldíszes kultúrát a mai Észak-Szerbia és Magyarország területén élt Starcevo-Körös kultúrából származtatja. Haak és munkatársai (2005) szerint pedig a Linearbandkeramik és az alföldi vonaldíszes kerámia forrásterülete a mai Magyarország és Szlovákia. Tekintve, hogy Szlovákia és Észak-Szerbia nem létezett a szóban forgó korszakban, az i. e. 6. évezredben, helyesebbnek és korhűbbnek látjuk a Kárpát-medencei eredet

elnevezést. Jó néhány kutató a vonaldíszes kerámiát a helyi, Kárpát-medencei őslakosság alkotásának tartja (Linear Pottery Culture, 2006).

A vonaldíszes kerámia népe alapvető folytonosságban tovább élt a Kárpát-medencében. Itt élt az első, nyilakat készítő nép legalább i.e. 34 000-től, és az i.sz. 1. évezredben még mindig kiemelkedő íjtechnikával rendelkező hun-magyar nép, az állatábrázoló művészet, a nyelv dugós furulya népe legalább i.e. 33 000-től máig (GKE-GA, 2006, 228), a mágusok népe a beláthatatlan ősmúlttól az i.e. 2. évezredig (u. ott, 78-103; 177-184). Folytonosságot mutatnak a világszerte elterjedt, a Naptól kúpszerűen kiinduló napsugarakra utaló szkíta csúcsos süvegek (Singh, 1993, 74) az i.e. 6. évezredtől az i.sz. 2. évezredig Magyarorszáig.



4. kép. Szaka, azaz közép-ázsiai szkíta (vagyis magyar) harcos öltözéke kétezeröttszáz évvel ezelőtt, az Isszik Kul tó partjánál talált kurgánból.

Innen a Kárpát-medencéből indult ki az i.e. 6. évezredben a vonaldíszes kerámia kultúra után Európa első templomépítő népe (Keys, 2005), a jogarhordozók népe az i.e. 6.-3. évezredben (Govedarica, 2004, lásd alább), a cucuteni-tripoljei, a szkítákkal folytonos kultúra (i.e. 5 500- i.e. 2 400; GKE-GA 2006, 20-23), a Stonehenge-et építő, a szkítáknál kultikus ivócsészékről (Price et al., 2004), illetve harang alakú ivóedényekről elnevezett, királyi jogarokkal temetkező Bell Beaker nép az i.e. 3 100-tól i.e. 1 600-ig terjedő korszakban (GKE-GA, 2006, 25-28), illetve i.e. 2 800 - i.e. 1 900 között (Beaker culture, 2007, http://en.wikipedia.org/wiki/Beaker_culture); itt élt a később szkíta kőkörökként ismertté vált, Stonehenge-hez hasonló kőköröket i.e. 4 800-tól i.u. 500-ig építő nép (GKE-GA, 2006, 15-40), itt éltek a szkíta-magyarok jellegzetes csúcsos süvegével rokon, magas aranysüveget viselő közép-európai királyi mágusok az i.e. 2.-1. évezredben (Menghin, 2003; Paterson, 2002; GKE-GA 2006, 31-39).



5. kép. A „berlini aranysüveg” az i.e. 10.-8. századból való.
Dél-Németország és Svájc határán találták. A királyi mágusok jellegzetes fejviselete.
Museum für Vor- und Frühgeschichte, Schloss Charlottenburg, Berlin

Módszertani észrevételek a magyar-hun-szkíta kultúra időhatárainak megállapításáról

Az utóbbi évszázadokban a nyugati és a hivatalos magyar történetírásban általános szokássá vált a „szkíta” ókori görög elnevezésű kultúrát néhány évszázados időkorlátok közé szorítani. Ez manapság leggyakrabban az i. e. 8.–5. századot jelenti (Kemenczei, 2002, 67.). Ennek egyrészt módszertani okai vannak. A modern régészet a tárgyi emlékek jellemző tulajdonságai után ítél. A technológiák fejlődésével, új anyagok, anyag-megmunkálási eljárások, divatok felfedezésével új jellemző tulajdonságok tűnnek fel. Ennek alapján azonban ugyanazon nép egységes kulturális életét is fel lehet aprózni. Például a magyar népet az időben visszafelé haladva lehetne akár a számítógépek népének nevezni, a néhány évtizeddel ezelőtti a televízió, azelőtti a rádió népének és így tovább. Valóban, a kultúrát éppen így szokták tagolni. Nagy vonalakban ilyen tagolás például az őskor, ókor, újkor, legújabb kor, a legújabb koron belül még kisebb időszakokra tagolás is gyakori. Mi azonban szeretnénk kiemelni, hogy ez a módszertani beidegződés nem homályosíthatja el a különböző tárgyi jegyek, divatok mögötti valóságos népi, történelmi és kulturális egységet. Nyilvánvaló ugyanis, hogy a Kárpát-medence kultúrája legalábbis az utóbbi ezer évben alapvető folytonosságot mutat, sőt, a magyar őstörténet egyik fő kérdése, hogy miben áll és meddig terjeszthető ki ez a kulturális (és népesség szerinti) alapvető folytonosság.

Bakay Kornél a szkíta-szaka kultúra legfontosabb ismertetőjegyeit így adja meg: 1. a kurgános temetkezés, 2. a kocsik eltemetése, 3. nagyállattartás, 4. viaszveszejtéses, magas színvonalú fémművesség, 5. a vas elsődlegessége, 6. állatábrázoló művészet, 7. szarvaskultusz, 8. Napisten-hit, Nap-szentélyek, 9. halotti maszkok, 10. europid embertani jelleg, 11. vérszerződés szokása, 12. nehézfegyverzetű lovasság, 13. reflexív, 14. nemzetközi kereskedelmi utak kiépítése és használata, 15. kardkultusz, 16. szőnyegek, textíliák sírba temetése, 17. rituális edények: csészék, tükrök, ivókürtök, üstök (Bakay, 2005, 42.).

Érdeemes észrevenni, hogy az egyes jellemzők külön-külön más-más időszakokat jelölnek ki. A kurgános temetkezés az i. e. 5. évezredtől már kimutatható (Kurgan hypothesis, 2007). Az europid jelleg és az állatábrázoló művészet legalább 40-45 ezer éves (Poikalainen, 2001). A magas színvonalú fémművesség szintén az 5. évezredtől (Kalicz és Raczky, 2002, 40.), a vaskorszak viszont csak az i. e. 8. századtól indul (Kemenczei, 2002, 67.). Világos, hogy a Bakay által felsorolt jellemzők valóban helytállóak, de az is világos, hogy nem mindegyik tekinthető alapvető, az egységet végső soron biztosító jellemzőnek. Nem lehet csak tárgyaiból megítélni az embert. A tárgyi szemlélet természetéből adódóan leszűkítő, és ezért a népi folytonosság kutatásában félrevezető. Minden nép alapvetően szellemi, lelki-kulturális egység, az összetartozás érzésén alapszik. Éppen ezért a tárgyi, leszűkítő vizsgálatot szükségszerűen ki kell egészíteni a lelki-szellemi kultúra nyomainak egységes, megalapozott rendszerbe foglalásával.

A görögöktől szkíta nevet kapott magyarság pedig az ókori szerzők egész sora és a történelmi elemzés (GKE, 1996 a, b, c) szerint az emberiség ősnépe. Minden bizonnyal ez az ősnép nem az ókori görögök által ráaggatott szkíta nevet viselte az ókori görögök előtti évezredekben, sőt évmilliókban. A hunok

másik neve Indiában a magyar (madzsar) volt (Czuczor-Fogarasi, 1867, 4: 56-57; 2: 1733-1738). Czuczor és Fogarasi idézett munkájukban hivatkoznak az „Abhandlungen für die Kunde des Morgenlandes” c. gyűjtemény I. kötetének 4. számában (Leipzig, 1858) a 41. és 42. lap alján található szövegére, amely szerint a „mudgara” az indiai fehér *hunok önmegnevezése* lehetett. Az iszfaháni kódex szerint a hunok eredetüket 28 000 évre vezetik vissza (Detre, 2004, 2005). A leghelyesebb egy népet saját nevén megnevezni. Így tehát – összhangban a Tarih-i-Üngürüs elemzésével kapott eredményünkkel (GKE, 1979; 1990, 17, 40.-43) – mostantól a szkíta, illetve hun népnév helyett elsősorban a magyar népvétet használjuk. Ha pedig ez az adott összefüggésben nem a legjobb megoldás, akkor ajánlatos a ’szkíta’ és ’hun’ népnév ’magyar’ jelentését szem előtt tartani.

1.2.6. A hunok nevének jelentése: fenséges, királyi nép

A kínai forrásokban a hunok neve az i.e. 11. század előtt „rong”, illetve „zsong” (dzsong) volt (a kínaiak az „r” hangot nem tudván kiejteni, rendszerint zs vagy dzs hanggal igyekeztek pótolni). A Csou-kor (i. e. 1028– i. e. 221) végén a „zsong” elnevezés kikopott a divatból, és a hszüingnu név váltotta fel (FitzGerald, 1989, 156.). Sima Qian 130 kötetes művének 110. kötete foglalkozik a hunok legkorábbi történelmével. A xiongnuk őse, a Xia fejedelmi ház leszármazottja, Chun-hui volt...Már a Yao és a Shun császárok ideje előtt is (vagyis az i.e. 3. évezred előtt is; Huang Di, Yao és Shun alkotják a három legendás *bölcset* – G. A.) voltak shanrong (hegyi rong), xianyun és xunyu népek, akik az északi vadonokat lakták, és állataikat követve vonultak egyik területről a másikra.” (Sima Qian, 1997, 17; de Groot és Bakay, 2006, 23-25.) A hagyomány szerint Huang Di i. e. 2698–2599 között élt (Poon, 2006). A hun népről nyerte nevét Kína nagy folyója, a Huang-ho is; Észak Kína fő folyója, a kínai civilizáció bölcsője (Szász és Bakay, 1994, 25). Mivel a „ho” folyót jelent, ezért ha a Huang Ho a hunok nevét viselte, a „huang” jelentése „hun” kellett legyen. És ugyanez a „Huang” szó szerepel Huang Di nevében is! A „Di” kínai karaktere, a 帝 eredeti jelentése: magasabb/rendkívüli lény (v.ö. Tarih-i-Üngürüs, 1982, 41, 402 – a rendkívüli teremtmények nem közönséges, átlagon felüli, előkelő s vitéz nép), isten-király (Three Sovereigns and Five Emperors, 2007), égből származó királyságot képviselő király. A 帝 jel eredeti jelentése: mágus. Maga a jel alakja is eredetileg mágust ábrázolt, vállán szent köpennyel (u. ott), valószínűleg a Napra utaló kacagánnyal. Akkor tehát *Huang Di nevének jelentése: Hun mágus, Hun isten-király, Hun égi király.* A „Huang” szó másik jelentése: fenséges. Ezzel Huang Di jelentése: *Fenséges Mágus.* Ugyanakkor a „huang” egyrészt „hun”, másrészt „fenséges” jelentése arra utal, hogy a „hun” nép elnevezése azt jelentette: „a fenséges” [nép], az égi eredetű nép. Huang Di-ről a hagyomány úgy tartja, hogy erkölcsileg tökéletes *bölcs-király* volt (u. ott). Mivel pedig az i.e. 3. évezredben az ilyen bölcsek neve: mag, mágus, ezért *Huang Di ezek szerint mágus-király, királyi mágus volt.*

A hun főkirályi méltóság kínai neve: tan-hu, illetve senyő. Felvetődik, ha a tan-hu jelentése főkirály, és a hun főkirály az Ég Fia, akkor a tan-hu első szótaga az ősmagyar „Ten”, Isten szavunk második szótaga lehet. A tan-hu másik jelentése: Isten Fia (Czuczor-Fogarasi, 1867, 2: 1733-1738). A tan-hu második szótaga, a „hu”, a hun népnév rövidebb alakja lehet (Szász és Bakay, 1994, 25). Tan-hu magyar jelentése ekkor: égi hun, Ég fia hun. A senyő szó kínai alakja xienyu, vagyis az ősi hun nép xuanyun, xuan yuan, xunyu alakjával rokon. Ennek alapján a hunok xiungnu neve a magyar leíráshoz közelebbi tan-hu lehetett, vagyis a hun népnév: Az Ég fiainak népe. Ezzel megegyezik a magyar hagyomány, amiben a magyarok a Nap fiai (GKE, 1996d, 42, 1996e, 13; GA, 2006, 181, 199).

A kínaiak a magyarban 'x' betűvel jelzett hangot 's'-szerű hangként ejtik. Ezért a xianyun és xunyu hun népek neve „sanyo, sunyu” volt, s ha ez a „sanyon, sunyu” rokonságban áll a hun „senyő” fogalmával, ami pedig „főkirály”-t jelentett, akkor az ősi hun nép kínai „xia-nyun, xu-nyu” nevének jelentése: *királyi nép*.

De legyünk inkább óvatosak. Felejtsük el egy pillanatra a „huang” szó „hun” jelentését, és vegyük helyette inkább a „fenséges” értelmezést számításba. Ebben az esetben *Huang Di* nevének jelentése a „Fenséges Égi Származású Király”. Ez az értelmezés is a hunokhoz vezet! A hun főkirályok teljes címe ugyanis T'ing-li (Ég) ko-to (fia) tan-hu (a hun főkirály tisztségneve), azaz „Ég fia főkirály” (Szász-Bakay, 1994, 26.). A „Fenséges Égi Származású Király” más alakban „Ég fia Fenséges Király”, illetve „Ég fia királyok királya”, ami pedig „Ég fia főkirály”, vagyis hun főkirály. Ez az értelmezés arra a következtetésre vezet, hogy Huang Di neve jelentésében megegyezik a hun főkirályok teljes címével, vagyis *Huang Di* hun főkirály lehetett.

A hun népnév „királyi nép” jelentését alátámasztja, hogy a Xia dinasztia hun nemzetségből való, s ez a hun dinasztia adta Kína első királyait; valamint az is, hogy egyetlen királyi népet ismer a történelem: a királyi szkíták népét. A hun főkirály 13 fajta király, vagyis rengeteg sok király királya volt, és e királyi tisztségek mindegyikének a neve hun eredetű (Szász-Bakay, 1994, 26-27). Ez az alapvető tény kétségkívül azt jelzi, hogy a királyság intézménye a hunoknál volt a legteljesebb, a legátfogóbb, tehát hun gondolatból született.

Mivel a Xia hun nemzetség, e név első jelentése: hun. Második jelentése a kínai nyelvben: nagy – a szanszkritban: mah, rokon „mag” szavunkkal (lásd fentebb). Mágus szavunk ősjelentését vizsgálva már utaltunk rá, hogy a „nagy” és a „mag” szoros rokonságban állnak, a Xia nemzetségnév tehát ugyanúgy „Mag” értelemmel bírhat eredetileg. A kínai nép neve Huang Di korától három évezreden át huaxia volt, és gyakran még ma is az, bár a Han dinasztia korától a huaxia népet hivatalosan han népnek nevezik. A hua jelentése: látványos; ragyogó, pompás, nagyszerű, tündöklő. S ha így van, akkor a huaxia népnév értelme az első jelentésben: *tündöklő hun nép*. Második értemben: *a tündöklő nagy nép*. Harmadik értelemben: *a tündöklő Mag nép*. Ebben a harmadik esetben a huaxia népnév jelentése értelemszerűen: *a tündöklő mágusok népe*.

A hua szó ma majdnem szinonim a kínaival. A Kínai Népköztársaság, ill. a Kínai Köztársaság hivatalos neve ma Zhonghua. Mivel pedig a „zhong” a hunok ősi neve Kínában, ezért a Kínai Köztársaság hivatalos nevének jelentése: A Tündöklő Hunok Országá. A kínai légitársaság gépein a „business class” megnevezése: Huaxia Class (Yang, An és Turner, 2005, 138-145). Vagyis a kiemelkedő, előkelő, rendkívül gazdagok osztályának neve: Tündöklő Hunok Osztálya.

I. 2. 7. A királyi jogarhordozók népe

2004-ben jelent meg Blagoje Govedarica, a hamburgi egyetem régész professzornője monográfiája (Govedarica, 2004) *Zeptertrager – Herrscher der Steppen* címmel, 436 oldalon, 56 ábrával és 8 fényképpel. A cím magyarul: *Jogarhordozók – a puszták urai*. A jogar szó jelentése: királyi kormánypálca. Vagyis ismét *királyi népről* van szó. A Govedarica által bemutatott régészeti feltárások arra utalnak, hogy ezen királyi felségjelvényű nép kultúrája *Erdélyből indult* i. e. 5100 körül. A zsugorított, guggoló testhelyzetben temetkezés megegyezik a Polgár-Csöszhalomnál i. e. 4800 körül talált temetkezési móddal. *Öt több ezer kilométerre fekvő kulturális központ állt szoros kapcsolatban több mint háromezer éven át: a Kárpát-medence, a Duna torkolatvidéke, Etelköz, a Volga–Kaszpi*

körzet és Észak-Kaukázus. A jogarok eleinte kőből készültek, és csúcsukon gyakran lófej vagy más állatfej található. A jogarhordozók népének fő jellegzetessége a királyi jogar viselete. Egy nép, amely királyokból áll! Megdöbbentő, de a régészeti bizonyítékok alapján nem mondhatunk mást.

28 000 éves királyi lelet Sungirban

Nemrég világszerte nagy feltűnést okozott a Moszkvától száz kilométerre északra talált Sungir-i lelet, amely az i. e. 23.–30. évezredből származik, és amely a *Scientific American* címlapjára is felkerült 2001-ben (Tattersall, 2001).



6. kép. A sungiri lelet

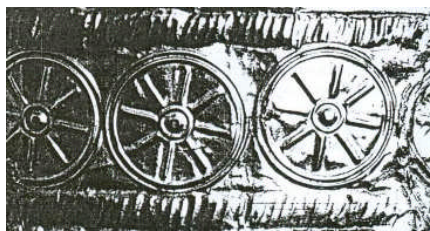
A Sungir-i lelet az uráli népekhez köthető (Szabó, 2004, 60-62). Az uráli nyelvcsalád legjelentősebb képviselője a magyar. A Sungir-i lelet rendkívüli gazdagságát abból a tényből ítélnéljük meg, hogy a nyugat-európai bronzkorban, amely 900 éven át tartott, egy olyan sír, amelyben öt értékes tárgynál többet találtak, már gazdagnak számított (Young, 2002), és mindössze egyetlenegy olyat találtak, amelyben száznál több értékes tárgy volt (Stonehenge Íjász királyának sírja az i. e. 2300 körüli időszakból), és ez a gazdagság is Közép-Európából, a Kárpát-medencéből ered (lásd Keys, 2005; Milmo, 2005). Hozzá képest a sungiri leletek igazán királyian gazdagnak számítanak, és ez annál figyelemre méltóbb, mert sokkal korábbi időszakból származnak.

A sungiri férfin 2936 finoman megmunkált mamutagyar gyöngyöt találtak, ezek jó része fonalakra felfűzve, a homlok körül körbefutva fejpántot alkot. Úgy tűnik, a fejpánt mellett a magyar Szent Korona alapszerkezetéhez hasonló keresztpántos korona egyik keresztpántja viszonylag épen, a másik csak nyomokban maradt meg. Mellette súlyos, húsz kilogrammos, megpuhított és kiegyenesített, majdnem két és fél méteres mamutagyar vezéri pálca, illetve királyi jogar. A masszív mamutagyar kiegyenesítése fejlett technológiát igényelt, máig nem sikerült megfejteni, miféle kémiai eljárással voltak erre képesek. Vadászfegyver (lándzsa) már csak azért sem lehetett, mert ehhez túl súlyos volt (Rudgley, 2002, 220.), s ez megerősíti, hogy felségjelvény, királyi jogar lehetett. A sírban talált, mamutagyarból készült Nap-korongokon a belső és külső kör közötti gyűrű nyolcas tagolású.



7. kép. Elefántcsont Napkorongok a sungiri sírból

Rendkívül figyelemreméltó, hogy ezek a belső és külső kört küllőkkel összekötő, 28 000 éves napkorongok úgyszólván megegyeznek az i.e. 2.-1. évezred mágusainak aranysüvegein található hasonló, szintén belső és külső körök között nyolcas tagolású napkorongokkal (lásd az ábrán)!



8. kép. Napkorongok az i.e. 2.-1. évezred mágusainak aranyfüvegeiről

A szkíta származású Buddha, akinek nevét szülőföldjén, Indiában ma is a magyar hangzású „Budá”-nak mondják, ebből a nyolcszirmú lótuszából jött a világra. Ez képi nyelven annyit jelent: Buda a Nap fia. Az egyiptomi „Halottaskönyv”-ben az Ég Istennője, Hathor ugyanilyen nyolcszirmú Nap-korongot visel a nyakában. Fejlett textilkészítésre utalnak a lelet ruházatának maradványai. Mivel az uráli népcsoport éppen a magyar, ukrán, lengyel és horvát nép őse (Szabó, 2004, 60), amelynek nyelvét ma már csak a magyarság őrzi, ezért régészetileg alátámasztott álláspont, hogy a magyar királyság több mint húszezer éves múltra tekinthet vissza. S ha a Nap-korongok, a rendkívüli gazdagság és műveltségi színvonal, a királyi jogar, a királyi korona-szerű fejdísz között értelmi kapcsolatot keresünk, egyetlen tényezővel mindet egyszerre megmagyarázhatjuk: a sungiri király Napkirály volt.

II. Mágusok és Napkirályok

II. 1. Bevezetés

Korunk anyagi szemléletének velejárója, hogy vészesen alulértékeli az értelem, a matematikai szükségszerűséggel bíró logika szerepét. Pedig nyilvánvaló: amíg a tárgyi bizonyítás csakis akkor áll meg a lábán, ha a megértést lehetővé teszi, addig a megértés bizonyos esetekben, mint például a matematikában, önmagában is megáll a lábán. A $2 \cdot 2 = 4$ bizonyossága ércnél maradandóbb.

Kevesen gondolnák a mai időkben, hogy a tárgyi emlékeken túl léteznek a népek, az emberiség tagjai közötti összetartozás érzésének is *ércnél maradandóbb* bizonyítékai. Pedig léteznek ilyenek, különösen a Természet folyamatainak logikájában. Kevesen gondolják azt is, hogy ember mivoltunk megértésének kulcsa a kezdetekben: az emberré válásban rejlik. Az emberré válás korát ma sűrű homály, és közkeletű balhiedelem-rendszer fedi. Eszerint az ősember vad volt, műveletlen, civilizálatlan, nyers és alantas ösztönlény, testi szükségletei rabja, aki félelemben és nélkülözésben töltötte életét. Alább látni fogjuk, hogy magából az emberré válás eseményének természetes logikájából egy gyökeresen eltérő, a valósághoz sokkal közelebb eső kép bontakozik ki előttünk.

Az emberré válás a felemelő öntudat, az önmagát felemelni képes tudat fényének felragyogását jelenti. Az öntudat kigyulladás egy természetes „módosult tudatállapot”-ba, egy magasabb tudatállapotba röpít, aminek nagyszerűségét és kozmikus hatóerejét manapság csak azért nem érezzük igazán, mert az eltelt millió évek alatt megszoktuk, mint a levegőt, és mert – szomorú, de igaz – alapvetően félreismerjük és félreértjük saját értelmünk legbensőbb természetét.

Amikor az emberré váláskor először gyulladt ki az öntudat, az értelem lángja, addig nem ismert otthonosság, bensőségesség, testvériség töltötte be az embert. Közelebb került hozzánk az ég, a világ, a Természet, a növényi és állati élet, valóságos társunkká, emberarcú, értelemfényű társunkká vált éppúgy, mint embertársaink. Ahogy egy családban a bensőséges otthonosság nélkülözhetetlen eleme, hogy értsük, mi miért történik, ki mikor mit miért tesz a családban, ugyanúgy az értelem fényének fellobbanása váratlanul teljes otthonosságba, testvériségbe, családi közelségbe hozta számunkra a földi

világot és a Mindenséget. Egy volt a Mindenség, egyetlen lángban álló, égig érő testvériség-érzés, egyetlen ölelő értelem-fény, hozzánk beszélő és mindent megvilágító érzés, a Mindenség vérkeringésébe bekapcsoló anyai érzés. Kigyulladt egy családi, baráti érzés, és ebből a természetes érzésből fakadt az emberi értelem, s megvilágította a Mindenség legnagyobb és legnemesebb titkait. Az újonnan született értelem fényében felragyogtak a Mindenség ember-szülő sugarai, teljes, elemi erejükben.

Az emberré válást elemi erejű, *felemelő* természeti folyamatok hajtották, és amíg így volt, addig az emberi érzés és értelem elemi erejű és kozmikus hatóerejű volt: ez volt az emberiség kozmikus kamaszkora. Az emberben megnyilvánuló kozmikus természeti erők az emberi értelem létrehozásakor kozmikus értelmi erőkként cselekedtek. Belülről, emberként átélve ezt az alkotó folyamatot, az ember legszemélyesebb belső lényegében érezte, tapasztalta az újjászülő, felemelő kozmikus értelem alkotóerejét. Ezek az emberalkotó kozmikus erők magukban hordozták a Mindenség titkait, s az emberré válás felemelő folyamatában közvetlenül beavatták az embert a kozmikus tudás világába. Az emberré válás korszaka az emberiség legnagyobb kincsét rejti magában: az ember kozmikus beavattatásának titkát.

Az emberi öntudaténál magasabb értelem ma is áthatja a Világegyetemet. A fűszálban benne rejlik a tudás, hogyan kell a szervetlen anyagból fűszálat építeni. Minden élőlény a kozmikus értelem olyan kifinomult szervezete, amely alkalmas a kozmikus értelem megvalósítására, testet öltésére. Ez a kozmikus értelem tudja, hogyan kell a fa magjából hatalmas fát építeni. Erre a modern, külsődleges önellenőrzésre épülő emberi öntudat értelme nem képes. De ez a természetes, magasabb értelem ma is ott rejlik az emberben, szervezetünkben, megfogant petesejtéből magzattá, majd felnőtte serdülésünkben. Ott él bennünk a teljes, végtelen, felemelő kozmikus értelem, és még az öntudati önellenőrzéssel is képes együttműködni, ha az önellenőrzés nem válik kizárólagosan külsődlegessé, a valóságnak meg nem felelő dogmák által eltorzítottá. A kozmikus beavatás során szerzett magasabb tudást őrizte az emberiség ősnépe, a mágusok népe. Amikor az egyéni és közösségi öntudat értelme nem utasítja el ezt a velünk született, magasabb értelmet, hanem vállára áll, és vele összhangba kerül, az ember újra emberré válhat.

Az értelem fényének fellobbanása, az emberré válás emléke sohasem múlt el teljesen. Nagy becsben állt az értelem az emberré váláskor. Nem is lehetett ez másként. És ennek elkerülhetetlen velejárója, hogy az ősi, természetes ember érzés- és gondolatvilágában a legfőbb értéként az értelem (a bölcsesség) és ennek külső párja, a Nap jelent meg. Elkerülhetetlen volt tehát, hogy az értelemvallás és a vele egyként megélt Napvallás legyen az emberiség első ősvallása. Az emberiség első világvallásának központi ismertetőjegye az emberi és a kozmikus értelem tisztelete. Nem igaz az a durva, lealacsonyító kép, hogy az ősember félelemben, rettegésben, nélkülözésben, barbárságban töltötte évmillióit.

Valóban, a történelemből ismert tények következtetésünket alátámasztják. A Napvallás „papi kasztjának” nevét is ismerjük. Ez a név: mágusok (Redards, 1965). A hunok vallásának Napvallás mivolta közismert (Gnoli, 1995). Értelemvallás mivoltát mutatja, hogy mazda-jaznán vallásnak is nevezték (Modi, 1926, 11; Oláh Imre, 1985, id. mű, 65). Mivel pedig a „mazda” jelentése: bölcsesség, a mazda-jaznán jelentése bölcsesség-vallás. Ez a kettős egyezés, az értelemvallás és a vele egyként megélt Napvallás egyezése az emberré váló emberiség és a hunok vallása között arra utal, hogy a hunmagyarság az emberiség ősvallásának egyenes folytatója. Az emberiség kultúrája tehát a magyar-hun kultúra révén nem öt-hatezer éves múltra tekinthet vissza, a sumér írásbeliség kialakulásáig, sem pedig

50 000 évre, a „modern ember” megjelenéséig, hanem hatmillió évre (GKE és GA, 2006, id. mű, 108; GA, 2003b, 2006, 30-32). Hatmillió éves kulturális folytonosságot ölel magába a magyar kultúra! És egy rendkívüli, a mai nyugati kultúránál tudományos szempontból lényegesen magasabb szintű kultúráról van szó (GKE és GA, 2006, 135-146)! Valóban kulcskérdés az emberiség számára a magyar-hun-szkíta történelem és kultúra alapjainak megismerése. Személyes életünk számára is életbevágó a bennünk élő kozmikus alkotóerők felélesztése és minél teljesebb kibontakoztatása.

II. 2. A királyság eszméje a Napkirályság eszméjéből ered

A felemelő értelem és az életfakasztó Nap párhuzamából adódott, hogy az értelemnek ugyanúgy egységes világgá kell szerveznie az emberiséget, ahogy az éber tudat fénye egységes tudatállapottá szervezi éber tudatunkat, és ahogy a Nap fénye egységes világgá szervezi a nappalt. Ebből pedig több következtetés is adódik. Először is: az emberiség első államalkotó népe a Napvallású hun-magyar nép. Másodsor: az első állam szükségképpen királyság kellett legyen, hiszen a királyság eszméje által jöhetett létre. Harmadszor: az első királyságnak Napkirályságnak kellett lennie, mert a Nap életadó, felemelő megnyilvánulásainak megértése alapján jött létre (GKE-GA, 2006, 82-98). Negyedszer: a Napkirályok felségjelvénye a Napból kell eredjen. Egyetlen létező rendelkezik az ember számára látható koronával: a Nap. A Nap koronája természetes felségjelvény.



9. kép. Napfogyatkozás.

Jól kivehetők a Napkorona csúcsos képződményei.

Csak rendkívüli alkalmakkor, napfogyatkozáskor ragyog fel. Ilyenkor mutatkozik meg leglátványosabban a Nap egyik legfigyelemreméltóbb tulajdonsága: a naptevékenység. A Nap ugyanis felszínének különböző körzeteiben, elsősorban a napfoltok környékén, gyakran napkitöréseket hoz létre. A napkitörések során a plazmalyalábok néhány száz kilométer/másodperc sebességgel röpködnek ki a Napból. A napfogyatkozás néhány perce alatt százezer kilométert is megtehetnek. Mivel pedig a Nap sugara kb. 700 ezer kilométer, ezért már szabad szemmel is észrevehető, hogy a Napból kiröpülő fénylő anyag mozog. Azt mindenki tudja, hogy az élő macska és a halott között az egyik legfontosabb különbség, hogy az élő macska magától mozog, és erre a halott macska nem képes. Ha a Nap képes saját anyagát maga mozgatni, akkor ez egy újabb fontos tény annak alátámasztására, hogy a Nap él (a Nap élő mivoltáról lásd: G. A., 2002, 2004, 2004b).

90 91

A Napkirály koronájának, ha a Napról veszi a mintát, a Nap koronájához hasonlónak kell lennie, vagyis a Nap kitöréseinek, a Nap lángjainak csúcsos alakját (előző kép) kell ábrázolnia.



10. kép. A magyar nemzeti zászló.



11. kép. Jól látható a királyi korona három csúcsos ága.

A korona mindhárom ága a csúcsánál továbbágazik, ismét háromfelé.
Így fogja össze a korona egyetlen egységes egészzé a hármas háromságot.

Nemcsak a korona eszméje ered a Naptól, hanem a királyi jogaré is. A királyi jogar olyan egyenes rúd, amelynek végén kultikus jelentésű jelkép áll, például Napmadár. Az egyenes rúd elősegíti az egyenes összeköttetést a Nappal. A jogar gyakran a Nap féméből, aranyból készül.

Az egyiptomi mitikus történelemszemlélet szerint a Nap királyságának kora alkotta az aranykor legfényesebb periódusát (Kákosy, 1978, 101).

II. 4. Magyar Napkirályok és a koronázási szertartás eredete

Az égi eredetű királyság kezdetei a történelem előtti időkbe nyúlnak vissza. „Az emberiség legősibb vallásaiban a király isteni jelleget kapott” – írja Westermann (1993, 1024–1029.). „A királyság az államok központi intézménye, amelyet a király kormányoz, vagy amelynek a király áll a központjában. Az egész világon a királyság a legelterjedtebb és legősibb állami intézmény. A társadalmak, amelyeknek soha nem volt királyuk, soha nem volt államuk sem. Mezopotámia, Egyiptom és Kína – mindegyiket szent királyok kormányozták” (Grottanelli, 1995, 312–313.). „A korona a legősibb időktől megkülönböztető fejdísz” (Enc. Brit., 1988, Vol. 3, p. 759.).

„A magyar koronázási szertartás világi része Európában páratlan. Amikor a frissen megkoronázott magyar király a koronázási dombra fellovagolt, a tetején a négy égtáj felé négy napvágást tett” (Encycl. Hungarica, 1994, 2. 247.). Ha a koronázási szertartás nem magyar eredetű lenne, akkor eszerint csakis Napvallású néptől eredhetne, márpedig a Napvallás éppen a magyar-szkíta-hun nép, a mágusok népének jellemzője (lásd pl. Gnoli, 1995; Redards, 1965).

„A legkorábbi angol koronázási szertartás több mint ezer évre [az i.u. 8. századra – G. A.] tekint vissza, az akkori [angol] király még sisakot kapott a korona helyett” (Enc. Brit., 1988, Vol. 3, 759.). A magyar keresztpántos korona a sisak alakú angol koronánál jóval nagyobb tekintélynek örvendhetett, ha az angol király koronája különös fejlődésen ment át, s csak a 15. században vált hasonlóná az ősi magyar Szent Koronához: keresztpántot kapott (Enc. Brit. 2007, crown; http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_English_monarchs).



12. kép. Keresztpántos koronák az észak-eurázsiai síkságról. Ma a sámánok viselik, a királyi mágusok kultúrájának morzsáit őrizve (GA, 2006, 194-212). Mellette a keresztpántos magyar Szent Korona.



13. kép. Az angol korona fejlődése a 9. századi angolszász koronától a 17. századi Szent Edward koronájáig. Nemcsak a két keresztpánt, hanem az országalma és a kereszt is rákerült.

A hun-magyar királyok a Napisten földi kép-viselői voltak. A koronázási jelvények, a korona, a jogar, a palást, a gömb, a trónszék mind a Nap-képzetekkel függnek össze és a Napistenre vezethetők vissza. Maga a koronázás sem más őseredeti értelmében, mint szent aranykörrel való felékesítés, a Naptól született gyermekké való felavatás. Maga a 'király' szó is, miként a szótó mutatja, éppúgy, mint 'korona' szavunk töve, 'kör' összavunkat rejt, s az égi szent körre, a Napra, a Napistenre utal, arra, hogy mindezek a szertartások az ősi Napistenhit keretébe tartoznak és a Napisten képmásává történő felavatást jelzik. Mindezek ma is élő magyar összavak. Az ősfogalmaknak, a koronázás tárgyi jelképeinek, szertartásainak ősforrása a szkíta-hun magyarság. A koronázási fogalmak és szertartások innen terjedtek el világszerte, tőlünk vette át azt a világ valamennyi népe, anélkül, hogy ismerné e szavak, jelvények őserelmét (GKE, 1996b).

Egyiptomban „...általában újév napján tartották a koronázási szertartásokat...A fáraó egy térséget jelölt ki az isteneknek, és ezen a mezőn kétszer átrohant a négy égtáj irányába, először mint Felső-, másodsor mint Alsó-Egyiptom királya, majd a királynak nyilakat kellett kilőnie a négy égtáj irányába, azt jelképezve, hogy elnyeri az egész Világegyetem fölötti rendelkezést” – írja Grottanelli (1995, 318.), vagyis *kozmikus beavatásról* van szó. Figyelemre méltó az egyiptomi szertartás nagyfokú egyezése a magyar koronázási szertartással, akárcsak az a tény, hogy az egyiptomi fáraónak királlyá koronázásához íjfeszítő magyar-szkíta vitézként kellett viselkednie. De az már a szkíta hagyomány kopását mutatja, hogy szegény fáraónak gyalogosan kellett futkosnia a négy égtáj irányába.

II. 5. Magyar Napkirályok a Föld népeinek védelmezői

E munka egyik szerzője 1996-ban megjelent munkájában (GKE, 1996b) utalt rá, hogy a Napisten képviselőjeként a magyar-szkíta Napkirályok a négy világtáj urai voltak, s ez semmi mást nem jelent, mint azt, hogy az egész földi világ fennhatósági körük alá tartozott. Ennek az ősi magyar felfogásnak világszerte ma is élnek nyomai.

Az ókori Közép-Ázsiában Mitra Napisten a Zoroaszter előtti *mágusok* szerint a Föld védelmezője volt (Rahimzadeh, 2007). Az ókori Mezopotámiában a Természet rendjének őrzői, a „lahmu”-k külön papi osztályt alkottak. Ők voltak Enki Isten szolgái (Azize, 2002). Az indiai Rig Védában szereplő egyik király a Ksa-pavan, „a Föld védelmezője”, „A Föld oltalmazója, őrzője” címet viseli (Majundar, 1971, 20; Mcdonell and Keith, 1967, 208). Az egyiptomi Ani papiruszában ismét a Napisten, Ra a „Föld védelmezője” (Budge, 1895, 193). A viking szkald verselésben is megőrződött a „Föld védelmezője” tisztségnév (Gamli kanóki, *Harmsól*, 40, kenning 1; <http://skaldic.arts.usyd.edu.au/db.php?table=kenning&val=GOD>). A 13. századi volgai bolgár krónika (Djagfar Tarih) feljegyezte, hogy a baskír hitvilágban *Madjar volt az Élet védelmezője* (Farkasinszky, 2005, 94).

Magyar népvünk az őskori magyar mitológiában Boldogasszony, és képviselője, a Napistennő volt. (Fáy, 1910, 96-97, 171-174; Magyar, 1995, 10, 23, 34, 37, 39, 48). „A Nagy Anyaistennő a népvünköt adó Magyar istennőnkkel is azonosítható. A legtöbb európai nyelvben a mi népvünkön nevezik meg az anyát: madre, mater, mother, mutter, mäter (Farkasinszky, 2001, 10). Magyar népvünk megértéséhez a mágusok szerepének felismerése a kulcs. A mágusok, a „rendkívüli teremtmények” (Tarih-i-Üngürüş, 1982, 41), tíz-és százezerrel együtt, egy tömbben éltek, őrizve az ősi, természetes családi-nemzetségi szervezetet, és így külön népet alkottak. A mágusok népe: nép a népben. Mag-nép. Mag-nép abban az értelemben, hogy ez a rendkívüli teremtményekből álló mag-nép szervezte meg egységes egésszé a magyar (hun-szkíta) népet az őskor hajnalán éppúgy, ahogy az emberiség összes alapvető népét, köztük a kínai, indiai, egyiptomi, mezopotámiai, mész, perzsa, az azték, a gót népet. És mivel ők voltak az emberiség népeinek létrehozói, szülői, ezért ez a mag-nép, *a mágusok népe volt az emberiség anya-népe*. A mag-nép az anya-nép, minden nép megalkotója. Ezért ez a mag-nép a Föld védelmezője, mert az anya mindig védi gyermekeit. Ezért hordozza a „magyar” nevet a legtöbb európai nép „anya” szavában. A magyar nép a népek anyja (GKE, 199b). A mágusok népének Anya-nép mivolta egyben Napkirályi mivoltát is jelzi, hiszen a Napkirály feladata hasonló az édesanyáéhoz: az általa létrehozott népek felemelése, eltetése, kibontakozásának elősegítése.

Hogy világosabban lássuk a mágusok, királyok és a magyarság tér- és időhatárait, táblázatot készítettünk (2. táblázat).

	Mágusok	(Nap)királyság	magyarság
Időhatár, hivatalos	i.e. 9. századtól	i.e. 4. évezred	i.e. 4.-1. évezred
Időhatár, új, tárgyi	i.e. 6. évezredtől	i.e. 26. évezred	i.e. 40 000-től*
Időhatár, új, művészet	i.e. 40 000-től	?	i.e. 40 000-től
Időhatár, új, logikai	több millió év	több millió év	több millió év
térbeli határok, hivatalos	Perzsia	világszerte	Ob torkolata, ill. később a Kárpát-medence
térbeli határok, új	Kárpát-medence és központok világszerte, ősidők óta	világszerte	Kárpát-medence és központok világszerte, ősidők óta

2. Táblázat. A mágusok, a (Nap)királyság és a magyarság tér- és időhatárai a ma uralkodó nézet és az itt nyert új eredmények tükrében. *: genetikai bizonyítékok alapján, ld. GKE-GA (2006, 18, 178-180).

A mágusok mag-népe, a királyság és a magyarság térbeli és időbeli határai jelzik, amit tanulmányunkban vázoltunk: *a magyarság a királyi mágusok népe*.

A királyi mágusok világtörténelmi szerepének felismerése örök és egyetemes értékekkel gazdagítja az emberiség kulturális világörökségét, minden nemzet legigazibb, közös jövőjének javára. Lehetővé és szükségessé teszi a népek megosztottságának leküzdését, a kicsinyes ellentéteken felülkerekedést (GKE és GA, 2006, 5-7, 234), minden nép valódi, közös ősmúltban összefutó őstörténelmének feltárását. Ha ezt a munkát elvégzi az emberiség, képes lesz kijutni a nemzetek és közösségek évezredes felbomlásának ördögi köréből, s elindulni az összetartozás, a felemelkedés útján. A magyarság magában hordozza az emberré válással elnyert kozmikus beavatás titkát. A magyar történelemben rejlő felemelő erő az emberiség boldog jövőjének szellemi alapja. Emberi mivoltunk akkor tud kibontakozni, ha öntudatunk értelmét összehangoljuk a bennünk lappangó magasabb, kozmikus értelemmel.

Irodalomjegyzék

A Magyar Nyelv Értelmező Szótára, 1979, IV. kötet, 905.

A Magyar Nyelv Történeti-etimológiai Szótára, 1970, Akadémiai Kiadó, 2: 816

Ammianus Marcellinus, i.u. 4. század/1993, Róma története. Ford. Szepesy Gyula, Bp., Európa, 338.

Aradi Éva, 2005, A hunok Indiában, Hun Idea, Budapest, 152

Azize, J. 2002, Wrestling as a Symbol for Maintaining the Order of Nature in Ancient Mesopotamia, *Journal of Ancient Near Eastern Religions*, 2(1): 1569-2116,
www.springerlink.com/index/TQ2U2HLCFQ5MX4QX.pdf

Bakay Kornél, 2005, *Őstörténetünk régészeti forrásai III*, László Gyula Történelmi és Kulturális Egyesület, Budapest.

Boyer, R. 1985, *Le Monde du double: la magie chez les anciens Scandinaves*, Encyclopedie Universalis, 50

Bryant, J. 1807, *New System, or an Analysis of Ancient Mythology*. London: J. Walker et al.

Budge, E. A. W. 1895, *The Book of the Dead. The Papyrus of Ani. Plate XVI*, p. 193,
<http://www.thothweb.com/documents/BookOfDead.pdf>

Caraway, B. 2007, *The Cradle of Civilization*, in: *Korea in the Eye of the Tiger*, Chapter 1,
<http://www.koreanhistoryproject.org/Ket/C01/E0104.htm>

Chauhan, M. 1999, *The Scythian Origin of the Rajput Race*.
http://rajputana.htmlplanet.com/scy_raj/scy_raj.html

Czuczor Gergely és Fogarasi János, 1967, A magyar nyelv szótára. A Magyar Tudományos Akadémia megbízásából. Pest, Emich Gusztáv magyar akadémiai nyomdásznál. 4: 18-20, 25.

Csáji László Koppány, 2004, A hunok történelme és utódnépei. Tündérek kihalófélben, 2. kötet. Napkút Kiadó, Budapest.

de Groot, J. J. M. 1892-1920/1982, The Religious System of China. Repr. Southern Materials Center, Inc. Taipei, China, Vol. VI, Book II, 1187

de Groot, J. J. M. és Bakay, K. 2006, Hunok és kínaiak. A hunok története a Kr. Sz. előtti évszázadokban – kínai források alapján. Kínai nyelvi szakértő Csornai Katalin. Respenna, Budapest

Detre Csaba, 2004, Hun szavak, szövegek. Turán VII. évf. 2. szám, 113-126

Detre Csaba, 2005, Hun szavak, szövegek, lásd: Kőrösi Csoma Sándor és Kelet népei, szerk. Gazda József és Szabó Etelka, Sepsiszentgyörgy, 55-85

Diogenes Laertius, i. sz. 200/1958, *Lives of Eminent Philosophers*, transl. R. D. Hicks, Cambridge, MA., Vol. I, 3

Dodds, E. R. 1951, *The Greeks and the Irrational*. University of California Press, Berkeley, 146.

Encyclopædia Britannica 2007, magician, Ultimate Reference Suite. Chicago, Encyclopædia Britannica

Encyclopædia Hungarica, 1994, I.-II. Főszerk. Bagossy László. Hungarian Ethnic Lexikon Foundation.

Encyclopedia Indica, 1975, <http://www.encyclopediaindica.com/index.html>, Kshatriyas

Fáy Elek, Dr. 1910, A magyarok őshona. Legrégibb nyomok. Ranschburg Gusztáv Könyvkereskedése, Budapest

Frakasinszky Tibor, 2001, Babba Máriáról. Miskolci Bölcsész Egyesület, Miskolc

Farkasinszky Tibor, 2005, A magyarok aranya a nagyszentmiklósi kincs. Miskolci Bölcsész Egyesület, Miskolc, 94.

Fehér M. Jenő, 1999, Középkori magyar inkvizíció. Gede Testvérek, Budapest.

Feuerstein, G. 1995, *In Search of the Cradle of Civilization: New Light on Ancient India*, Quest Books, Quest Ed edition

FitzGerald, P. 1989, Az ősi Kína. „A múlt születése” sorozat, Helikon, Budapest, 156.

Gnoli, G. 1995, Magi, in: *The Encyclopedia of Religion*, M. Eliade, Editor in Chief, Macmillan Publ. Co. New York, 9: 79-81.

- Goldhammer, K. 1980, *Magie*, *Historische Wörterbuch der Philosophie*, Band 5, 1980, 631
- Govedarica, B. 2004, Zepfertrager – Herrscher der Steppen, Heidelberger Akademie der Wissenschaften, Monographien Bd. VI, Verlag Philipp von Zabern, Mainz am Rhein, 18, 21, 48, 55
- Grandpierre, A. 2001, Püthagorász és a szkíták: a lélekhit és a nyugati civilizáció fordulópontja. Magyar Demokrata, 2001. augusztus 9. és augusztus 16.
- Grandpierre Attila, 2002, *Az Élő Világegyetem könyve*, Válasz Könyvkiadó, Budapest.
- Grandpierre Attila, 2004, *Életünk és a Mindenséget átható rend*, Barrus Könyvkiadó, Budapest
- Grandpierre, A. 2004b, Conceptual steps towards the understanding of the nature of the Sun, *Interdisciplinary Description of Complex Systems*, INDECS, 2(1), 12-28; <http://arxiv.org/ftp/astro-ph/papers/0407/0407398.pdf> .
- Grandpierre Attila, 2005, *A lélek halhatatlansága*, Barrus Könyvkiadó, Budapest
- Grandpierre Attila, 2005b, *Az EGY öseszméjének titkai*. Arany Tarsoly, 2005 szeptember.
- Grandpierre Attila, 2006, *Karácsony*, Barrus Könyvkiadó, Budapest.
- Grandpierre K. Endre, 1979, *A csodaszarvas-monda új változatai egy latinból törökre fordított magyar ösgeztában*. Kortárs XXIII. Évfolyam, 1979 december, 12 szám, 1952-1969.
- Grandpierre K. Endre, 1990, *Aranykincsek hulltak a Hargitára. A magyarok eredete a Tarih-i Üngürüş tükreben*. Népszava, Budapest.
- Grandpierre K. Endre, 1996a, *Mióta él nemzet e hazán? Történelmünk Központi Titkai sorozat*, 3. szám.
- Grandpierre K. Endre, 1996b, *Tízezer évi küzdelem hazánk megmaradásáért. Történelmünk Központi Titkai sorozat*, 6. szám.
- Grandpierre K. Endre, 1996c, *A magyarság őseredete. Történelmünk Központi Titkai sorozat*, 8. szám.
- Grandpierre K. Endre, 1996d, *Isten szava a magyar nép szava.. Történelmünk Központi Titkai sorozat*, 4. szám.
- Grandpierre K. Endre, 1996e, *Hol van a magyar őshaza? Történelmünk Központi Titkai sorozat*, 2. szám.
- Grandpierre K. Endre és Grandpierre Attila, 2006, *Atilla és a hunok. A szkíta-hun-magyar folytonosság*. NapKút Kiadó, Budapest

Grottanelli, C. 1995, Kingship in the Ancient Mediterranean World. In: The Encyclopedia of Religions, Editor-in-Chief Eliade, M., Vol. 8, p. 318-319.

Guthrie, W. K. C. 1962, A History of Greek Philosophy, I, The Earlier Presocratics and the Pythagoreans. Cambridge, at the University Press.

Haak, W., Forster, P., Bramanti, B., Matsumura, S., Brandt, G., Tanzer, M., Villems, R., Renfrew, C., Gronenberg, D., Alt, K. W., Burger, J. 2005, Ancient DNA from the First European Farmers in 7 500-Year-Old Neolithic Sites, *Science*, 310: 1016-1018;

[http://www.uni-](http://www.uni-mainz.de/FB/Biologie/Anthropologie/MoLA/Download/Haak%20et%20al.%202005%20Science.pdf)

[mainz.de/FB/Biologie/Anthropologie/MoLA/Download/Haak%20et%20al.%202005%20Science.pdf](http://www.uni-mainz.de/FB/Biologie/Anthropologie/MoLA/Download/Haak%20et%20al.%202005%20Science.pdf)

Harper, D. 1995, Magic in China, in: The Encyclopedia of Religion, ed. M. Eliade, Vol. 9, p. 112

Hérodotosz, i.e. 440/1989, A görög-perzsa háború. Európa Könyvkiadó, Budapest, IV. könyv, 5.§. 266-267.

Iordanes, VI. szd./2005, *Getica*. A gótok eredete és tettei. Közreadja Kiss Magdolna. L'Harmattan, Budapest, 66-67.

Jordanes, 1904, A gótok eredete és tettei (*De Origine Actibusque Getarum*), ford. Dr. Bokor János, Brassó

Kalicz Nándor és Raczky Pál, 2002, Az újkőkor és a rézkor. A Magyar Nemzeti Múzeum régészeti kiállításának vezetője, Magyar Nemzeti Múzeum, Helikon Kiadó, 34.

Kákosy László, 1978, Egyiptomi és antik csillaghit. Akadémiai Kiadó, Budapest, 101.

Kemenczei, T. 2002, A vaskor. Szkíták, Hallstatt-kultúra (i.e. 800-450). A Magyar Nemzeti Múzeum régészeti kiállításának vezetője, Magyar Nemzeti Múzeum, Helikon Kiadó, 67.

Keys, D. 2005, Europe's Oldest Civilization, *The Independent*, 2005 June 11, www.centrostudilaruna.it/europesoldestcivilization.html, <http://www.rense.com/general66/vvi.htm>,

Kurgan Hypothesis, 2007, http://en.wikipedia.org/wiki/Kurgan_hypothesis

Leakey, R. E. és Lewin, R. 1986, Fajunk eredete. Gondolat, Budapest, 234-241.

Linear Pottery Culture, 2006, http://en.wikipedia.org/wiki/Linear_Pottery_culture

Livingstone, D. 2002, *The Dying God: The Hidden History of Western Civilization*, Writers Club Press

Magyar Adorján, 1995, Az ősműveltség. Magyar Adorján Baráti Kör, Budapest

- Mair, Victor H. 1990, Old Sinitic **M*ⁿ*ag*, Old Persian *Maguš* and English *Magician*, *Early China* 15: 27–47.
- Majundar, R. C. (general editor) 1971, *The Vedic Age. The History and Culture of the Indian People*. Bombay, Bharattya Vidya Bhavan, 20.
- Manzura, I. 2005, Steps to the Steppe: or, how the North Pontic Region was Colonised, *Oxford Journal of Archaeology*, 24 (4), 313-338.
- Mcdonell, A. A. and Keith, A. B. 1967, *Vedic Index of Names and Subjects*. Vol.I. Motilal Banarsidass, Delhi, first ed. 1912/3rd ed. 1967, 208
- McKie, E. 1977, *The Megalith Builders*, Phaidon, Oxford, 173-199.
- Meletyinszkij, Je. M. 1988, Kultúrhősök, lásd Mitológiai Enciklopédia, főszerk. Sz. A. Tokarev, Gondolat, Budapest, I: 159.
- Menghin, W. 2003, Goldene Kegelhüte – Manifestation bronzzeitlicher Kalenderwerke, in: *Gold und Kult der Bronzezeit*, Germanisches National Museum, Nürnberg, 220-238.
- Metcalf, C. T. 1982, *The Rajpoot Tribes*, Vols. I.-II. Cosmo Publications, New Delhi.
- Meuli, K. 1935, *Scythica*, *Hermes* 70: 121-176.
- Milmo, C. 2005, How the 7000-years-old temples reveal the elaborate culture of Europe, *The Independent*, 2005 June 11, <http://knhovna.vslib.cz/download/R00123-Dejiny-Civilizace%207000.doc>
- Modi, J. J. 1926, *A hunokról akik meghódították Indiát. Mi volt a hunok vallása? Kéziratból fordította: Zajti Ferenc*, Budapest, 21
- Oláh Imre, 1985, *A Nimród hagyomány, Ősi Gyökér kiadása*, Buenos Aires, 16
- Országh László, 1974, *sympathy, Angol-magyar szótár*, Akadémiai Kiadó, Budapest, II: 1959
- Paterson, T. 2002, Mysterious gold cones 'hats of ancient wizards', *Daily Telegraph* 17 March 2002, <http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2002/03/17/wwiz17.xml>
- Pinch, G. 1994, *Magic in Ancient Egypt*. University of Texas Press; 1st Univer edition; p. 9.
- Pohle, J. 1911, *Priesthood*. Transcribed by Robert B. Olson. *The Catholic Encyclopedia*, Volume XII. New York: Robert Appleton Company. <http://www.newadvent.org/cathen/12409a.htm>

- Poikalainen, V. 2001, Paleolithic Art from the Danube to Lake Baikal, Folklore, electronic journal, Vol. 18&19, <http://haldjas.folklore.ee/folklore/vol18&19/paleoart.pdf>
- Poon, Leon, 2006, The Ancient Dynasties, <http://www-chaos.umd.edu/history/ancient1.html>
- Price, T. D., Bentley, R. A., Lüning, J., Gronenberg, D., Wahl, J. 2001, Prehistoric human migration in the Linearbandkeramik of Central Europe, *Antiquity* 75, 593-603.
- Price, T. D., Knipper, C., Grupe, G., Smrcka, V., 2004, Strontium Isotopes and Prehistoric Human Migration: The Bell Beaker Period in Central Europe. *European Journal of Archeology*, Vol. 7, No. 1, 9-40.
- Puranic Encyclopaedia, 1989, Vettam Mani, Motilal Banarsidass, Delhi, „Huna” címszó, p. 316, „Saka” címszó, p. 667
- Rahimzadeh, N. 2007, Zarathustra: The First Monotheist Prophet. Iran Chamber Society, Religions of Iran, http://www.iranchamber.com/religions/articles/zarathushtra_first_monotheist_prophet.php
- Redards, G. 1965, Mager, Lexikon der Alten Welt, Artemis Verlag, Zürich und Stuttgart, 1809.
- Rudgley, R. 2002, A kőkor elveszett civilizációi. Gold Book.
- Schafer, E. H. 1977/2005, Pacing the Void. T'ang Approaches to Stars. Floating World Edition, 234.
- Sima Qian, kb. i.e. 1. század/1997, A hunok legkorábbi története, Magyar Ház, Budapest, 17.
- Singh, M. 1993, Le Soleil. Mythologies et représentations. Bordas Paris, UNESCO, a 127. sz. kép kísérszövegében
- Stanley, T. 1651/1731, *Historia Philosophiae. Vitas, Opiniones, Resque Gestas, et dicta Philosophorum Sectae cujusvis complexa, Tomus Tertius, Venetiis, Apud Sevastianum Coleti. Superiorum Permissu, Ac Privilegio.* 270.
- Störig, Hans Joachim, 1997, A filozófia világtörténete, Helikon Kiadó, Bp., 21.
- Strabón, kb. i.u. 7/1977, *Geographika*. Gondolat, Budapest, 318-319. l.
- Szabó István Mihály, 2004, A magyar nép eredete. Az uráli népek eurázsiai-amerikai őstörténete. Mundus Magyar Egyetemi Kiadó, Budapest.
- Szász Béla – Bakay Kornél: A húnok története. Attila nagykirály. Szabad Tér, Budapest, 1994.
- Tarih-i Üngürüş. Madzsar tarihi. Ford. Blaskovics József, Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1982.
- Tattersall, Ian, 2001, How we came to be human? *Scientific American*, 2001 December, 285: 56-63.

The Oxford English Dictionary, 1989, Magian, Magus, 2nd ed., prepared by J. A. Simpson, E. S. C. Weiner, Clarendon Press, Oxford, IX: 185, 202.

Three Sovereigns and Five Emperors, 2007,
http://en.wikipedia.org/wiki/Three_Sovereigns_and_Five_Emperors

Yang, L., An, D. and Turner, F. A. 2005, Handbook of Chinese Mythology, ABC-CLIO, Santa Barbara, Calif., Huang Di címszó, 138-145.

Young, E. 2002, Unique Bronze Age archer unearthed, New Scientist, 16 May 2002,
www.newscientist.com/article.ns?id=dn2288

Vedic Index of Names and Subjects, Indian Text Series. By Arthur Anthony Macdonnell, M. A., PhD and Arthur Berriedale Keith, M. A., D. C. L. Vol. I., Motilal Banarsidass, Delhi, first ed. 1912/3rd 1967

Websters' Third New International Dictionary, 1986, „magical” címszó, Vol. 2, p. 1358.

Westermann, C. 1993, Sacred Kingship. The New Encyclopedia Britannica, Vol. 25, p. 1024-1029.

Wu, Luxing, 2004, 100 Chinese Emperors, Asiapac, The Emperor who started it all,
http://journeyeast.tripod.com/huang_di.html, letöltve 2007 szeptember 23.-án.